

BANQUET CELESTE

Domonkos István

e hely élő fényképe ama percbe bújt századnak s olyan találkás ünnepi zavara van, mint egy őrzött emléknek. Sejteni lehet csak a baljós összegek, ragyás anyagtömbök, a lég-kelmék pálfordulását. Nem tűr lépteket s egyben-másban valamely nüanszírozott taposómalomra emlékeztet, talán örvényre asszociálhatnál, ha nem övezne e kiáltó terpeszkedés egy-két zavaró foltja gőzölögve. Két pálinkányiról egy arc fakó fényképek ama varázslatos döbbenetét önti rád, melytől iszonyodsz, mert agyadba keverednek az élők. A zaj ismerős, s azok a lovak öt sátorral messzebb, de még mindig túl közel a kitergetett száradó asszonykákhoz.

hány éjt töltött velünk a nap, hogy felkelt, s így! S réges-régen közös nevezőre hozott bennünket a dairas cigánylány: fogait bronznyakán hordta, ajka hasmánthasadás ki merészeli magázni hát a fát, feltörő alkonyt?

mond, adtál-e már mindnek egyszerre találkát?
Siess. Emlőjük remegése madarak repülése.

e lépésedtől is, mely kétségtelenül merész (merre szeretnél: messze-e vagy két áruló csókkal önmagadhoz közelebb) annyit vártál, de e naftalinozott rövidáru-hegy, a tépett ingek s fáradt cipők, a szálnalmas örökség rekvizitumai, s ezekbe születünk bele! Már előre meghatároztak.

ki az, aki íjába helyez, visszahullsz létedbe, köréd az úr is adva van, ki az? Tudod-e, hogy a szerelmes, hagyva a kereséseket, végül is csak anyjának feszülhet s a születés csupán egy lazább test versbe szökkenése, hogy a legszebbiket csak leélni merészeled, mert kutyával, kutyával hál a hattyú is minden éjjel s míg hatalmas szárnyával csattog, égre dobálják magukat a fűzfák s a macskák hasaalján tejet csorgató szabadabb csillagok.

ám a halál is csak egyike a kút körül kötött szerződéseknek: a kékebb eladja lovát s az utolsó nyerítés csokrot bont a torkán,

ti ágyra tisztálkodók, csókokkal tisztálkodók!
Te lány, te mozdulat maradj meg magadnak, mit lemosnál csak feltölti halálotat, hullva hullani tanuljál, tanuld meg a gyökér használatát: évelő húsod kamatoztatnod illik — a leghosszabb táv mit madár berepülhet, hullajtva tollát, a két száj közötti világ, rányílhatnál, mint alkonyi harmonikaszó néhány ledérebbe folyóra, melyik sétád következménye a valószínűtlen fül (néha kiszólt belőle jelezve egy-egy gitár s hajdani kedvesed is ott lakott), mellyel a gyakori figyelmeztetéseket unod, alászállásod mily régen, mert megszervezted már.

a csillagok is az űr előtt tetszelegnek!

a százpatás tócsa felemel, ajkak tapostak így arcodba hajdan, egy-két gazdagabb évod csillan most gyűrődéseiben, nőneves.

a legkövérebb űr burkolna omlatag, míg dalolnál, a legkönnyebb vonó bágyadna torkodon hangtávolságok utasa, a nyúlánk vezérmotívum keménytorkú léteddel csörögve párosulna. Dalolj, dalolj, táj ritmust, melyre az ég hátunkra simul s csillagot vedlesz. Harangszó leve ömlik hullámzó kedre, táj, te belémszenderült. A belédsüllyedő tánca éledő, léptei mint az alkonyé, a legmakacsabb távolságok lábára borulva, női arcok szélességét megközelítő tér leng homlokán, haja éjként hátrasimítva. Széthulló moraj, a dalod erőként egy-két lengő fán fennakad, lomha gyümölcs.

te táncbaszédülő, téged a legszebb fogak körtötek s csillogtak születésnél, a naptánc megrendült, a legméltóságosabb.

égrekelt hattyú szennybevesző mosolya, ludak aranyzsírjába vándorló homok.

csontok között csontot kiált léted. Alászállásod megszervezve, de önmaga körül röpköd a madár, bármerre száll, fényt kiáltva hullanak büszkébb rovarok is a fénybe s elhallgat szárnyuk csillogása.

a zuhanó beléd zuhanjon, benned a térnek legcsábosabb méretei lustálkodnak, így feltöltődve eléred tán a legtávolabb, szemébe zuhansz, eres kéz nyúl ki utánad, levélként leng fölötted.